

# Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMINĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

## ABONAMENTUL :

Pe un an : 24 lei  
Pe 6 luni : 12 lei  
Pe 3 luni : 6 lei

## ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu,  
str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se  
înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

## PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm<sup>2</sup> 60 bani pentru odată; dacă se publică de  
mai multe ori se dă rabat corespunzător.  
Insertiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI  
Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

## 6 Martie

S-au împlinit 15 ani de la instaurarea în 6 martie 1945 a primului guvern democrat din istoria poporului nostru. Marea cotitură istorică din 23 August 1944 a eliberat România de sub jugul fascist și a dat un puternic avânt luptei maselor populare pentru democrație și progres. Ea a deschis calea de făurire a unei orînduiri noi, orînduirea socialistă. La început sarcina de bază era lichidarea rămășițelor feudale, adică a marilor moșii și realizarea unor reforme democratice, care să ducă spre progresul economic și social. Burghezo-moșierimea, grupată în jurul monarhiei și sprijinită de cercurile imperia-liste, încerca să împiedece înlăptuirea reformei agrare și a altor reforme democratice, cerute de popor, și să saboteze realizarea vrerilor populare. Clasa muncitoare, condusă de partid, organizată în sindicate unice, devine forța conducătoare a poporului, pe care-l călăuzește și înflăcărează în luptă. Muncitorii, trimiși la sate de partid, ridică masele țărănimii muncitoare la lupta pentru reforma agrară. Comitetele țărănești confiscă și împart pământul moșierilor. Așa s-a călit alianța dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare. Oamenii muncii de la orașe și sate iau cu asalt primăriile și prefecturile, înlocuiesc vechii primari și prefecți antonescieni cu oameni devotați poporului muncitor. Ei cer, în demonstrații și mitinguri uriașe, instaurarea puterii democrat-populare și o viață nouă.

Sub presiunea maselor populare guvernul Rădescu demisionează și este instaurat la 6 martie 1945 guvernul prezidat de Dr. Petru Groza, guvern democrat, în care rolul preponderent îl aveau reprezentanții clasei muncitoare. Dr. Petru Groza, unul din cei mai străluciți fii ai poporului român, a fost un luptător de frunte pentru viața cea nouă, punîndu-și toate forțele în slujba făuririi și consolidării regimului democrat-popular, în slujba construirii socialismului în țara noastră.

Guvernul democrat a legiferat reforma agrară, definitivînd împărțirea pământurilor moșieriești țărănilor muncitori.

S-a pornit la refacerea economiei naționale, a industriei și agriculturii. S-a pășit la transformarea vechiului aparat de stat. Astfel — datorită succeselor obținute de oamenii muncii — la 30 decembrie 1947 a putut fi înlăturată monarhia — ultimul stîlp al burghezo-moșierimii — și s-a proclamat Republica Populară Ro-

mîna, stat al oamenilor muncii de la orașe și sate. Acum începe etapa construirii socialismului. În iunie 1948 se naționalizează principalele mijloace de producție din industrie, transporturi, etc. De acum poporul își făurește prin muncă entuziasă o țară nouă, înfloritoare.

În anii, care au urmat, s-au dezvoltat industria socialistă, formele de agricultură socialistă, cultura socialistă, realizîndu-se progrese nemaivăzute. Ceea ce producea industria într-un an întreg în 1938, am ajuns ca să producem în mai puțin de trei luni. Industria chimică a crescut de 10 ori. S-au dezvoltat noi ramuri industriale în diferite regiuni ale țării. Electrificarea a făcut un salt însemnat.

La sate, țărănimea muncitoare a pășit cu hotărîre spre formele socialiste de muncă. Peste 72% din numărul familiilor de țărani muncitori și din suprafața agricolă sînt cuprinse în sectorul socialist. A-

ceasta e calea belșugului și luminii pentru țărănime.

Cultura socialistă a luat un avînt deosebit. Știința, literatura, artele numără cuceriri și creații de valoare și pătrund în masele populare. Nivelul de viață, material și cultural, se ridică mereu.

În anii următori se va termina în linii mari construirea socialismului și se va trece la desăvîrșirea construcției socialiste.

6 martie 1945 a marcat o etapă însemnată în lupta poporului pentru democrație și progres. De aceea amintirea celor 15 ani ce au trecut, cu toate biruințele lor, e un imbold pentru noi realizări. Poporul muncitor, creator de viață nouă, luptă pentru pace, ca în pace să muncească și să-și facă viața tot mai frumoasă. Cu ajutorul dezinteresat al Uniunii Sovietice, cu colaborarea frățescă a țărilor democrat-populare, țara noastră progesează mereu și e un factor activ al marelui front al democrației, păcii și socialismului.

T. R.

## Prin dezarmare la pace

Se știe că la 18 sept. 1959, în fața Organizației Națiunilor Unite la New-York, N. S. Hrușciov, premierul guvernului sovietic, a făcut propunerea pentru dezarmare generală și totală a popoarelor, pentru desființarea armatelor și înlăturarea definitivă a războiului din viața omenirii. Vestea aceasta a umplut de bucurie pe toți oamenii de bună credință. Ea răsună și azi ca o poruncă a maselor populare care însetează după buna stare materială și spirituală, după bine și fericire.

Pentru a dovedi practic că poporul sovietic luptă pentru o coexistență pașnică între state cu sisteme sociale diferite și este pentru o dezarmare totală, Sovietul Suprem al Uniunii Sovietice, în sesiunea din luna ianuarie 1960, la propunerea lui N. S. Hrușciov, a hotărît o nouă reducere a armatei sovietice cu 1.200.000 de oameni în decurs de 1—2 ani. Inițiativa aceasta arată voința de pace a statului sovietic și dorința de-a slăbi încordarea în relațiile internaționale.

Prin hotărîrea adoptată de Sovietul Suprem, Uniunea Sovietică își micșorează forțele armate în mod unilateral cu o treime. Faptul acesta arată nu numai sinceritatea U.R.S.S., în lupta pentru cauza păcii, dar și posibilitatea de-a se realiza planul dezarmării propus de ea la O.N.U.

Avînd inițiativa în domeniul politicii

internaționale, U.R.S.S. arată drumul direct care duce la pacea lumii. Pentru aceasta este necesară încrederea reciprocă între popoare și controlul efectiv pe teritoriul tuturor puterilor, pentru ca dușmanii păcii să nu mai poată continua înarmarea. U.R.S.S. arată practic cum poate fi cîștigată încrederea. Ea a luat măsuri concrete de dezarmare care favorizează destinderea și sporesc încrederea (reducerea cu 1/3 a efectivelor forțelor armate ale U.R.S.S.). Prin această dezarmare U.R.S.S. arată că în prezent s-a creat o așa fel de situație, că cercurile agresive, ale „războiului rece”, nu mai pot opri mersul evenimentelor către pacea mondială.

Dacă puterile occidentale ar urma exemplul U.R.S.S., dacă ar asculta de glasul rațiunii, s-ar deschide omenirii o perspectivă deosebit de luminoasă. După anii grei ai războiului, după multă neliniște și încordare obositoare în atmosfera „războiului rece”, prin dezarmare oamenii și popoarele ar respira ușurate, văzînd că pot scăpa de coșmarul altui război, iar viața lor devine tot mai bună, mai mulțumită și mai fericită. Țările socialiste își aduc zilnic contribuția la victoria forțelor păcii și la binele întregii omeniri.

Dacă în trecut lagărul războinicilor se părea puternic, azi lucrurile s-au schim-

(urmare în pag. 2)

## Prin dezarmare la pace

(continuare din pag. 1)

bat total. Raportul de forțe înclină cum-păna în favoarea statelor iubitoare de pace. Aceasta a dus la destinderea încordării internaționale, la creșterea numărului apărătorilor păcii, la îndepărtarea și poate la desființarea definitivă a războiului.

Popoarele iubitoare de pace, oamenii muncii de pe întreg cuprinsul globului, sînt convinși că noua hotărîre a U.R.S.S. va avea o influență uriașă asupra tratativelor Comitetului celor 10 state din martie a. c., cînd se va discuta problema dezarmării, ca și la conferința la nivel înalt, care se va ține în mai a. c. Popoarele cer ca S.U.A., Anglia și Franța să facă aceiași pași, să urmeze exemplul U.R.S.S. în direcția slăbirii încordării, să colaboreze la crearea condițiilor favorabile pentru a asigura pacea și bunăstarea lumii, să se ajungă la o coexistență pașnică, bazată pe dezarmare.

Nimeni nu se mai îndoiește azi că inițiativa pașnică a U.R.S.S. va contribui într-o măsură considerabilă la întărirea luptei pentru pace. Milioane de oameni s-au convins că țările lagărului socialist voiesc pacea și dezarmarea și acest lucru va crește lupta pentru pace a popoarelor din țările intrate în blocul agresiv N.A.T.O. În modul acesta sporește presiunea maselor muncitoare pentru lichidarea „războiului rece” și rezolvarea pe cale pașnică a tuturor marilor probleme internaționale, iar lupta pentru destindere se va sfîrși cu o pace trainică.

Nimeni nu poate privi indiferent la cele ce se petrec azi, dacă îi este dragă pacea și libertatea, dreptatea și adevărul, viața și fericirea ei. Fiecare țară are posibilitatea și chiar este obligată să contribuie la succesul cauzei destinderii. Și aceasta este posibilă printr-o politică realistă, de coexistență pașnică și colaborare sinceră, mai ales în zona geografică din care face parte. Fiecare guvern este dator să facă toate eforturile ca să înlăture cauzele care despart statele, răcesc bunele relații dintre ele și amenință pacea lumii. Pacea este cel mai mare bun al omenirii și este indivizibilă. Odată pierdută într-o parte a pămîntului, ea se resimte asupra întregului glob. De aceea trebuie apărută de toți din toate părțile.

Țara noastră merge pe această cale constructivă. Ea și-a redus treptat efectivele militare, iar guvernul nostru a făcut propuneri pentru o colaborare pașnică a țărilor din Balcani și îndepărtarea armelor nucleare din această zonă. Marea Adunare Națională a R.P.R. s-a pronunțat pentru o dezarmare totală și generală, aprobînd istorica propunere a lui N. S. Hrușciiov făcută la O.N.U. în sept. 1959. Țara noastră se bucură și sprijinește cu căldură noua inițiativă a U.R.S.S. pentru reducerea forțelor sale armate, pentru că ea corespunde aspirațiilor poporului nostru muncitor și politicii sale de pace. Noi toți recunoaștem că prin aceasta se face un mare pas înainte, pentru a realiza voința de pace a tuturor popoarelor.

S. Radu

## La 110 ani de la nașterea lui Mihail Eminescu

Se împlinesc 110 ani, de cînd a văzut lumina zilei în cătunul Ipotești, nu departe de Boțoșani, Mihail Eminescu, lucealărul poeziei românești, cel care avea să fie înțibia stea într-adevăr puternic strălucitoare și falnică a poeziei românești.

Cătunul Ipotești era un sat sărăcăcios și așezat în locuri așa de pline de noroi pe vremuri de ploaie, încît încălțămîntea îi era smulsă din picioare de glod. Inchis într-o vale între dealuri pe atunci împădurite, leagănul copilăriei sale i-a oferit — mai ales vara — un colț minunat de natură, în sinul căruia Mihail se credea într-un loc cu totul nebătut de oameni.

În acest frumos colț de țară și-a petrecut copilăria, singura parte din viața sa cu adevărat fericită. Trecînd de la poalele unei păduri de pe un deal la poalele alteia, pe alt deal, după ce a străbătut valea, Eminescu s-a deslăsat cu frumusețile firii și s-a bucurat din plin de liniștea și de odihna ei. El însuși ne spune:

„Fiind băiet, păduri cutreeram  
Și mă culcam ades lîngă izvor  
Iar brațul drept sub cap eu mi-l puneam  
S-aud cum apa sună-ncetișor”.

Cînd a fost smuls din încintările unei vieți petrecute în mijlocul naturii și al poporului simplu și muncitor, spre a fi dus la școală mai departe, Eminescu s-a simțit un desrădăcinat și un înstrăinat. Sufletește nu s-a desprins niciodată de locurile și de lumea copilăriei, în care a visat mai mult și mai frumos.

Dîndu-și seama că simțirea de poet cea mai adevărată, în limba cea mai sănătoasă și mai potrivită, o are poporul, Eminescu a cutreerat țara nu numai ca să-i cunoască frumusețile, ci și pentru a asculta bătăile inimii poporului cu necazurile și cu durerile lui, precum și pentru a-i cunoaște comorile lui sufletești. El notează multe auzite din gura poporului, ca să facă cunoscute și altora necazurile și lipsurile poporului.

Pe cît de mare ca poet, pe atît de nefericit a fost Eminescu ca om. Aceasta pentru că s-a ivit într-o vreme cînd în țara noastră făuritorul de versuri era privit cu nepăsare ori cu un aer de protecție, dar mai ales pentru că avea o inimă prea simțitoare și cu bătăile prea tari față de nesimțirea și tictacul mărunț al inimilor înglodate în patimi ale ciocoilor atît de haini din vremea sa.

Mai marii zilei l-au socotit sortit de zei să trăiască în mizerie și la marginea societății. Și, ceea ce este și mai mult, și mai ciudat, socoteau — în frunte cu Titu Maiorescu — că vibrația poetică nu se poate naște decît din suferință.

În astfel de condiții, Eminescu a fost silit să ducă o viață tristă și amărită. Sărăcia și mizeria lui nu-s o poveste, ci o nenorocită realitate. Căci el a suferit într-adevăr pentru nedreptatea fraților săi. Dînd o sărăcie pe alta, este nevoit mereu să reia toiagul pribegiei, să se chinuiască sub povara unei munci istovitoare și să n-aibă nici măcar ce să mănînce: trebuia să recurgă la amanete, ca să-și poată ține zilele. A mîncat de multe ori o piine uscată picurată cu lacrimi amare.

Nu-i mirare atunci, că Eminescu — cel „purura tinăr” și care se îngrozea de ceea ce apare în orice clipă ca obosit și „bătrîn” — s-a vestejit fără de vreme sub povara aspră a vieții, pe care i-au încărcat-o în spate cei care erau chemați să-l înțeleagă și să-l ajute. Atitudinea ciinească sau neînțelegătoare a acestora l-au făcut să se închidă în sine, să devină mizantrop față

de ei, pesimist din pricina lor și să nu mai aibă decît un singur gînd, gîndul morții:

„Mai am un singur dor  
În liniștea serii  
Să mă lăsați să mor  
La marginea mării”.

Darul său de mare poet i-a dat lui Eminescu puterea de a pătrunde adînc în tainele vieții. El a înțeles că mulțimile (poporul) sînt pietrele care rămîn, iar asupritorii apa care trece. De aceea, a îndrăgit poporul cel adevărat și neprefăcut, cu felul lui de a gîndi și de a simți. Așa de mult iubea Eminescu țăranul, pe care-l numea „acest unic și adevărat popor românesc”, încît a putut spune cu drept cuvînt: „Nu pierd niciodată ocaziunea de a lua parte la petrecerile populare. Ca un prieten pasionat al poporului, cînd acesta se adună în mase, simt că sînt o parte a totalității. Este ceva dumnezeesc în acest simțămînt, așa că orice sebare a poporului mi se pare o sărbătoare sufletească, o rugăciune cucernică”.

Suflet din sufletul lui, Eminescu a simțit adînc în inima sa durerile și necazurile poporului său apăsător de povara muncii istovitoare, a birurilor nemiloase și a mizeriei neomeneste. Eminescu a trăit apăsările vremurilor sale și n-a putut rămîne surd și mut față de ele. De aceea, a luat totdeauna apărarea poporului despuiat de asupritori. Căci avea nădejdea nestrămutată, că printre norii atît de groși ce pluteau asupra vieții lui, tot va răzbi odată soarele descătușării: „Despre biruința cauzei drepte nu ne îndoim...” spune el, tocmai pentru că era adînc convins că adevărul și binele trebuie să învingă în cele din urmă.

Comedia politică a partidelor din vremea sa, năravurile și viciile generale ale păturii conducătoare, l-au dezgustat. El vedea prea bine, că această pătură suprapusă meșteșug cu care să trăiască cinstit nu cunoștea, caracter nu avea și peste tot nimic din ce ar îndreptăți-o să conducă viața obștească. Cu inima strînsă de durere, privea cum se înmulțesc paraziții, cum blestemata politică ciocoiască umplea satele cu sărăcie, cu nevoi și cu necazuri, stringînd în inima lui venin și revoltă.

Conștient de răspunderea pe care o are față de popor, revoltat pînă în adîncul inimii de starea de plîns a acestuia, Eminescu a izbucnit în accente de revoltă violentă, în strigăte de durere, vîrsîndu-și veninul în chip curajos și sincer:

„De ce să fiți voi sclavii milioanelor nefaste,  
Voi, ce din munca voastră abia puteți trăi?  
De ce boala și moartea să fie partea voastră,  
Cînd ei în bogăția cea splendidă și vastă  
Petrec ca și în ceruri, n-au timp nici de a muri?”

(Împărat și proletar)

Opera sa este plină de strigăte de luptă și de avînt spre zdrobirea lanțurilor apăsării nedrepte. Marile sale poezii sînt totdeauna pe drumul cel mai înaintat și o chemare la scuturarea jugului neomenoasei exploatare.

Astăzi poporul înțelege din ce în ce mai bine gîndurile lui Eminescu și ascultă din ce în ce mai mult glasul geniului său. La împlinirea a 110 ani de la nașterea sa, poporul — odată cu simțămîntele sale de adîncă admirație și recunoștință — depune în fața alesului său fiu făgăduință solemnă de împlinire și mai departe a dorurilor și vrierilor sale, zidind de sirg o viață din ce în ce mai luminoasă pentru toți cei ce muncesc cinstit pentru binele obștesc.

C. SIRBU

## Patimi și virtuți

Vremea Postului Mare e dată ca să luptăm să devenim un om nou, un om care s-a ridicat deasupra patimilor sale, deasupra omului vechi. E mare lucru acesta. Istoria Vechiului Testament ne arată de multe ori, cum unii sînt minioși și răzbuunători. Nu cunosc iertarea.

La popoarele vechi, la porțile vestitelor capitale Ninive, Babilon, la Roma și în Palestina, istoria ne arată captivi, cu ochii scoși, cu capetele tăiate, păduri de cruci cu oameni crucificați — în vremea unei răscoale evreești în Țara Sfântă.

Cele mai însemnate scrieri ale antichității, epopeile homerice, sînt deslășurări de patimi omenești, ajunse la cea mai rea năpastă — războiul și peregrinarea sau bejenia pe marea cea mare, patimi de care sînt cuprinși nu numai oamenii, dar și zeii. Și patima cea mai des întilnită este minia, răzbuunarea. Dar nu era aceasta singura patimă. SATIRICON, un roman din vremele acelea, ne vorbește de lăcomia la ospete a bogătașilor romani, de destrăbălarea femeilor bogate din Roma și din toate orașele vechi. Femeile acestea își numărau anii după numărul bărbaților.

Lumea aceasta de demult a fost denumită lumea întunecului, fiindcă în ea stăpîneau patimile. Era noaptea păcatului, ce umplea casele bogățiilor și celor puternici.

Cu venirea creștinismului se ivește ziua, lumina. Mîntuitorul este Cuvîntul care a luat parte la zidirea lumii. El este „lumina lumii” spune Sf. Ioan Evanghelistul. „Cuvîntul era lumina cea adevărată, care venind în lume, luminează pe tot omul” (In. I, 9). Sf. Ap. Pavel scria creștinilor din Roma, care de curînd fuseseră recrutați dintre păgîni: „Să lăpădăm dară lucrurile întunecului și să ne îmbrăcăm cu armele luminii și să ne purtăm cuviincios ca ziua... ci vă îmbrăcați în Domnul nostru Iisus Hristos și îngrijirea de trup să nu o prefăceți în poftă”. În scrierile sfinților părinți păcatul cu tot cortegiul lui de patimi este numit noapte și întuneric, iar virtutea, viața în Hristos, dreaptă, curată, este numită lumină, ziuă, pentru că cel care inspiră viața curată, cel care o luminează, este Hristos, soarele dreptății. Și cu adevărat nici nu poate fi asemănare mai potrivită. Căci precum se deosebește noaptea de ziuă sau întunecul de lumină, așa se deosebește viața creștinului păcătos de viața creștinului virtuos. Luați spre clarificare pe omul beat. El merge pe două cărări, fiindcă de-acum în capul lui e întunec. Nevoia de a bea a transformat-o în patimă și patima l-a întunecat. Nu mai vede nici calea dreaptă, nu mai are echilibru, nu-l mai interesează dacă-i soare, — pentru el mersul este ca și cînd ar bîjbii prin întunec. Tot așa sînt toți pătimișii. Cel care-și părăsește soția și copiii, pentru o femeie străină, este un om, în capul căruia e noapte. Mîntuitorul i s-a întunecat în întregime, lumina l-a părăsit și merge pe întunecul patimii. Și unul și altul din cei doi pătimiși, beivul și desfrînatul, dacă cumva se trezesc din noaptea păcatului, sînt nedumeriți ei înșiși că au putut să ajungă într-o stare atît de decăzută. Se freacă la ochi și nu le vine să creadă, așa cum te freca la ochi dimineața cînd te scoli și vezi zorile dimineții. Dar această trezire este cel mai fericit caz, — și am văzut și din acestea. Dar sînt destule cazuri nefericite, cînd pătimișii merg din rău în mai rău pînă se cufundă de tot în întunec. Căci pătimișii aceștia sfîrșesc rău. Poate că mulți ați văzut filmul românesc „Moara cu noroc”, unde se arată unde duce pofta de înavuțire ca și alte pofte — la sinucidere, desfrîu și crimă.

Creștinul adevărat se ridică deasupra patimilor, stăpînindu-le și nu lăsîndu-se stăpînit. În

## Despre post și rugăciune

Cînd vine vorba despre post, mulți se întreabă ce rost are să-și chinuie trupul. Iar alții zic: „Aș posti dar nu pot” și ne înșiră 1001 de motive și scuze, nu pentru a ne convinge pe noi, că nu pot posti, ci pe ei înșiși. Dar tocmai aceștia se supun unui post mult mai lung și mult mai aspru, cînd le prescrie medicul regim! Nu pot posti, cum spun? Nicidecum! Nu vreau să fac lucrul cum se cuvine, nepricepîndu-i rostul. Nu e de ajuns numai să te ferești de mîncări de dulce, adică de cele ce provin de la animale, ci și de la altceva. Poți mîncă verdețuri toată viața sau numai pîine și apă și totuși să faci păcat susținînd că ai postit, dacă fapta nu pleacă din dorul unei viețuiri mai pe placul lui Dumnezeu, pentru suflet în primul rînd, și dacă cumpătarea nu e gîndul practic care însoțește postul tău. Ce folos, că nu mîncîci carne și nu bei vin, dar lași să se zvîrcolească în inimă ca șerpii păcatele și patimile și acolo găsesc culcuș cald toate gîndurile și pornirile rele? Postul este o înfrînare voită din motive religioase nu numai de la mîncare, ci și de la orice pornire spre rău.

În cartea prorocului Isaia ni se arată ce zice oamenii și ce zice Dumnezeu despre post. Oamenii zic: „Iată acum postim! Chinuim viața noastră în tot felul și Tu, Doamne, nu vezi și nu auzi!” Și le răspunde Domnul: „Aceasta numiți voi post, că chinuți trupurile voastre cu mîncarea, cu nespălarea, cu cenușa presărată pe cap, cu îmbrăcămînta ponosită făcută din pînză de sac? În zilele postului vă găsiți să faceți cele mai multe rele. Atunci clevețiți mai mult, atunci nedreptățiți mai rău pe semenii voștri, atunci asupriți mai cumplit pe văduve și pe orfani, atunci prigoniți mai cu deadinsul pe cei fără de apărare atunci stoarceți mai fără milă vraga lucrătorilor voștri, atunci faceți toate fărădelegile cîte vă trec prin cap. Și acesta e post? Infrînați-vă de la rău și faceți bine dacă vreți ca postul vostru să fie primit înaintea Mea”, zice Domnul.

Cel ce va încerca să postească în felul acesta, va înțelege rostul și va simți puterea postului. Nu va ocoli mîncarea de dulce numai pentru a curăți sîngele, trupul de otrăvirile lăsate în el de prea multă carne și băutură consumată, ci mai mult pentru curățirea sufletului de toată otrava pe care o lasă păcatul cel cu multe chipuri. Multe și felurite duhuri dușmănoase perfecțiunii noastre morale se scot și se alungă cu asemenea post. Și pildă ne-au dat Mîntuitorul și sfinții apostoli și toți sfinții și învățătura am primit-o și azi prin cetirea Sf. Evanghelii. Postul este un mijloc de încreștinare și întărire a voinții noastre.

Să învățăm deci a ne înfrîna de la tot răul trupesc și sufletesc pentru a birui cu binele din noi atît răul nostru lăuntric, cît și pe cel din alții (Rom. 12, 21).

**lupta aceasta de stăpînire peste patimi, creștinul cheamă ajutorul lui Hristos. Lumina învățăturilor Lui trebuie să străbată cu razele ei viața noastră pentru ca să putem birui toate patimile.**

E necesară rugăciunea de acasă și din biserică ca să stăpînească în noi lumina lui Hristos și să disciplineze patimile, stăpînindu-le.

Postul cel Mare este timpul rugăciunii stăruitoare și al purificării patimilor din noi. Faptul că renunțăm la anumite mîncări, constituie pentru noi un exercițiu de voință, care ne e necesar și pentru controlul cuvintelor și faptelor noastre. Nu-i de ajuns numai înfrînarea de la anumite mîncări; vorbele noastre trebuie să fie frumoase și faptele de laudă. Să fim oameni ai muncii cinșite, luptători pentru pace, slujitori ai binelui în lume.

Pr. I. SANDA

Faptă a credinții noastre este și rugăciunea.

Pentru a ne face să înțelegem ce este ea, s-au dat multe explicații. Unii socot rugăciunea înălțarea minții noastre către Dumnezeu, alții înălțarea inimii, iar alții ne spun, că e convorbire noastră cu Dumnezeu. De fapt este și una și alta. Ca rod al meditației înalță în primul rînd mîntuitorul, iar ca revărsare de simțăminte alese înalță inima, iar ca mijloc de sfințire prin stăruință întărește și călăuzește voința noastră, — și este și o convorbire cu Dumnezeu. Dar convorbire numim schimb de vorbe alese între cel puțin doi inși. În care rugăciune auzim vorbind pe Dumnezeu și pe oameni? Să nu rătăcim neînțelegînd scripturile! Dumnezeu ne-a grăit odinioară de-a dreptul, a grăit apoi prin aleșii și trimișii lui, după aceea ne-a vorbit prin Unul născut Fiul Său și ne vorbește și azi prin Sfînta Scriptură și prin glasul cel neîncetat al Bisericii. Iar prin rugăciune răspundem noi la întrebările cele mari ale vieții și ale lui Dumnezeu, arătînd ce am înțeles, ce am simțit și cum am primit cuvîntul Lui. Făcută cu duhul și cu adevărul (Ioan 4, 23) și nu pentru a fi văzuți și laudați de oameni, ea este o revărsare a sufletului credincios înaintea lui Dumnezeu, care ne întărește și luminează.

Cel ce se roagă face ceea ce au făcut aleșii Domnului cei de demult și din toate timpurile și ce a făcut Mîntuitorul pentru noi și toți sfinții pentru ei și pentru noi. Și face, împlinește și cuvîntul Domnului de a priveghea și a ne ruga, ca să nu cădem întru ispită (Mt. 26, 41) și ține seamă și de îndemnul sf. ap. Pavel, care a zis: „Pururea vă rugați” (I Tes. 5, 17). Și face ceea ce a făcut necontenit Biserica lui Hristos și toți creștinii adevărați.

„Pururea vă rugați!” Dar atunci, cînd să mai agonisim și cele pentru trai? Îndemnul sf. apostol nu exclude munca, cum s-ar părea. Cuvintele lui nu au înțelesul de a sta pururea în genunchi și a bate mălăni, bolborosind mecanic texte, ci de a avea inima pururea plină de gînd curat, de simțire curată către Dumnezeu, gata de faptă aleasă ca laudă lui Dumnezeu, deci ea, inima, să fie un neîncetat imn de slavă Celui Preainalt. Astfel înțeles cuvîntul apostolesc rămîne loc și timp destul și pentru muncă, „Roagă-te și muncește” era lozinca călugărilor Evului Mediu. „Roagă-te muncind și muncește rugîndu-te” trebuie să fie deviza creștinului ortodox de azi, și urmîndu-o va împline și legea lui Hristos și cuvîntul marelui apostol.

Cel ce se roagă e nebiruit de ispite și de ne-robit de păcate. Asemenea creștini prin rugăciunea lor descuie cerul îndurărilor nu numai pentru ei, ci și pentru cei pe care îi cuprind în ea.

Rugați-vă deci muncind și muncîți rugîndu-vă, ca să aduceți milostivirea lui Dumnezeu peste noi și să simțiți binefacerile rugăciunii și ale harului care coboară pe aripile ei. Așa vom crește și în virtute.

Pentru aceasta s-a rînduit vremea posturilor și mai ales Postul Mare. Posturile sînt timpuri pentru concentrarea duhovnicească a credincioșilor în vederea exercitării virtuților: ne înfrîmăm și ne rugăm ca să devenim mai buni.

În timpul postului, fiecare săptămînă și fiecare duminică și fiecare zi și aproape și fiecare ceas din zi își are subiectul său de meditat, faptă bună de îndeplinit, rugăciunea de făcut. Și din porunca lui Dumnezeu, la aceste concentrări s-au rînduit și părinți duhovnici, care să facă cu noi ceea ce a făcut tatăl din sfînta Evanghelie de azi cu fiul său „să ne ducă pocăiți la picioarele Mîntuitorului spre a face din noi „frămîntătură nouă” (II Cor. 5, 17), „oameni noi după chipul lui Dumnezeu” (Efes. 4, 24), cetățeni vrednici ai împărc (urmăre în pag. 4)

## Calendar bisericesc ortodox pe anul 1960

În Editura Patriarhiei Moscovei, a apărut Calendarul bisericesc pe 1960, pe hîrtie velină, cu mai multe ilustrații în text.

Pe pag. 1—4, se află scris: cuprinsul cărții, dedicație „Binecuvintează, Doamne, cununa anului cu harul Tău!” (1960) și două ilustrații, dintre care una reprezintă pe P. F. Patriarh Alexei ținîndu-și discursul la Conferința a V-a Mondială a Partizanilor Păcii din 1955, la Moscova.

De la pag. 5—60 se află cuprinsul propriu zis al Calendarului, pe cele 12 luni ale anului. Pe pagină, sus, este scrisă luna, dedesupt pagina este împărțită în rubrici. La început de la stînga spre dreapta, este scrisă data zilelor: pe cele două stiluri și ziua respectivă (ex.: luni, marți, etc.). În rubrica a patra, ce cuprinde aproape toată pagina, sînt menționate numele sfinților ce se pomenesc în acea zi. Calendarul e foarte bogat în nume de sfinți. Zilele de sărbători sînt scrise cu roșu, iar zilele de rînd cu negru.

La sfîrșitul fiecărei luni sînt însemnări tipiconale pentru zilele cu slujbă deosebită.

Pe pag. 61—69, se află tabelul alfabetic al sfinților menționați în calendar, cu arătarea datei cînd se face pomenirea lor. Iar la pag. 73—74 sînt menționate icoanele Maicii Domnului făcătoare de minuni!

Date jubiliare în anul 1960:

1900 ani de la moartea Sf. Ap. și Evanghelist Matei († 60). Pomenirea lui se face la 16 noiembrie.

850 ani de la moartea Fer. Pimen de la Pencersca († 1110). Pomenirea lui — la 7 august.

800 ani de la moartea Fer. Ioan de la Pencersca († 1160). Pomenirea lui — la 18 iulie.

650 ani de la moartea Sf. Teoctist, arhiepiscop de Novgorod († 23 dec. 1310).

600 ani de la moartea Sf. Grigorie Palama, arhiep. de Tesalonic († 1360). Pomenirea lui la 14 nov.

500 ani de la moartea lui Paisie Galicinski († 1460). Pomenirea lui la 23 mai.

500 ani de la moartea Fer. Sava Vișerschi († 1460). Pomenirea lui la 1 oct.

Se arată apoi sărbătorile, posturile, zilele în care nu se fac cununii, zile de pomenirea morților, pascălia.

Coperta Calendarului este cu chenar roz și cu flori mov. Scris pe hîrtie velină, cu multe ilustrații, foarte reușite, Calendarul acesta ne amintește viața liturgică a Bisericii Ortodoxe Ruse, dar și lupta pentru pace a acestei Biserici sub conducerea P. F. Patriarh Alexei. El este o realizare folositoare și prețioasă.

Pr. Ch. Pistrui

## Despre post și rugăciune

(continuare din pag. 3)

ției Lui. Și ce binefacere mare e această! Duhovnicii sînt îndrumători și supraveghetori în dobîndirea și exercitarea virtuților creștinești.

Să ne cercetăm pe noi înșine. Să înlăturăm orice ne-ar atrage spre rău. Să întărim în suflet duhul iubirii, al dreptății și al păcii. Dacă ne vom arăta iubirea în fapte de folos tuturor și în acțiune pentru pacea a toată lumea, atunci postul și rugăciunea vor fi roditoare și bine primite la Dumnezeu. Deci nu postiți numai de formă, nu vă rugați numai cu buzele, nu vă spovediți numai din obicei, ci lepădați toată răutatea și îmbrăcați-vă în bunătate, ca niște adevărați fii ai lui Dumnezeu după har, săvîrșind tot ce este bine spre slava lui Dumnezeu și fericirea oamenilor.

Prof. stavr. Gh. Maior

## Adunarea Eparhială

— Sesiunea din anul 1960 —

În urma unor hotărîri sinodale, Adunarea Eparhială s-a ținut mai curînd ca în ceilalți ani și anume în ziua de Duminică, 10 ianuarie 1960.

În Catedrala Mitropolitană s-a slujit Sf. Liturghie de către un sobor de preoți și diaconi în frunte cu P. C. Prot. stavr. Traian Belășcu, vicar arhiepiscopesc, care a citit la sfîrșitul Sf. Liturghii rugăciunea de invocare a Duhului Sfînt. La Sf. Liturghie a participat I. P. S. Mitropolit NICOLAE, însoțit fiind de P. C. Consilieri de la Centrul Eparhial și deputați în Adunarea Eparhială. Înainte de începerea lucrărilor, în capela Institutului Teologic, I. P. S. Mitropolit Nicolae, în calitate de Președinte, rostește un cuvînt de deschidere a Adunării Eparhiale în care, printre altele, a dat mulțămîntă lui Dumnezeu că ne-a ajutat să străbatem încă un an plin de roade și de elan întru împlinirea îndatoririlor noastre creștinești și cetățenești.

În continuare, I. P. S. Sa arată că și în anul care a trecut Evanghelia Domnului s-a propovăduit credincioșilor cu cuvîntul și cu fapta. Potrivit Evangheliei Domnului noi ne-am împlinit datoria și față de patria cerească și față de patria cea de pe pămînt. Această propovăduire sau îndrumare a poporului credincios spre tot lucrul bun s-a făcut în deplină libertate.

Noi sîntem luptători pentru pace. Pacea propovăduită și împlinită de noi totdeauna trebuie să înceapă de la tine, mărturisește I. P. S. Sa, care ești împăcat cu Dumnezeu și cu oamenii. În felul acesta pacea se lipește și de fratele tău.

„Noi sîntem mireasma lui Hristos”, după cum învață Sf. Ap. Pavel, și în acest caz trebuie să fim ca Hristos care este pace. Mireasma păcii deci trebuie să se reverse din fiecare dintre noi, ca să fim în pace cu toți oamenii și să fim făcători de pace.

În încheiere I. P. S. Sa roagă pe bunul Dumnezeu să ne ajute să ducem mai departe lupta cea bună pentru înfrățirea și pacea tuturor. Roagă pe Dumnezeu să-și reverse darurile Sale peste cirmuitorii Țării noastre dragi și peste lucrările Adunării Eparhiale.

Se trimite apoi, cu acest prilej, telegrame omagiale Dlui Ion Gheorghe Maurer, Președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale, Prea Fericitului Patriarh Justinian, Dlui Chivu Stoica, Președintele Consiliului de Miniștri și Dlui Dumitru Dogaru, Secretarul General al Departamentului Cultelor.

După masă au urmat referatele celor patru comisii de lucru ale Adunării Eparhiale și anume:

Referatul Comisiei organizatorice, referent P. C. Prot. Ioan Munteanu, din care desprindem ideile mai de seamă ca de pildă: Biserica și Statul; Biserica și pacea, pe marginea căreia I. P. S. Mitropolit Nicolae subliniază lupta pentru dezarmarea generală și totală; Biserica Ortodoxă Romînă și colaborarea cu celelalte culte; 11 ani de la reîntregirea Bisericii Ortodoxe Romîne; date statistice ș. a.

Referatul Comisiei bisericești, referent P. C. Prot. Vasile Coman, de unde spicuim: grija credincioșilor față de sfintele lăcașuri de cult; înnoirea Catedralei Mitropolitane din Sibiu, unde se mulțumește pentru dania credincioșilor, Comisia rugînd pe Dumnezeu să ajute I. P. S. Sale să o vadă pictată și sfințită; misiunile arhieresti cu prilejul sfințirilor de biserici și vizitațiilor canonice, care au lăsat în urma lor o bună roadă; activitatea protopopiatelor; dotații din Fondul Central Misionar; salarizarea preoților, aducîndu-se mulțumiri Departamentului Cultelor pentru ajutorul dat pe această linie, etc.

Referatul Comisiei Culturale, referent P. C. Prof. Alex. Moisiu, unde se subliniază activitatea pe tărîm cultural-social a Consiliului Arhiepiscopesc și unde se vorbește despre activitatea pre-

## Vizitație canonică la Săliște

Duminică, 27 decembrie 1959, I. P. S. Sa Mitropolitul NICOLAE, însoțit de P. C. vicar Traian Belășcu, P. C. prof. Dr. Grigorie Marcu și de secretarul eparhial Dumitru Călugăr, a făcut o vizitație canonică în Săliște (Sibiu). La intrarea în biserică mare de acolo, I. P. S. Sa a fost întîmpinat de P. C. Prot. raional I. Munteanu, de preoții din localitate și de credincioși. Pr. Ioan Isac (Săliște) a rostit cuvîntul de întîmpinare, după care cei de față au intrat în biserică.

I. P. S. Mitropolit Nicolae, preoții și diaconii au slujit Sf. Liturghie, la care corul bisericii, alcătuit din mai multe credincioase, a cîntat răspunsurile. La priceasnă, a predicat P. C. TRAIAN BELĂȘCU, tilcuind evanghelia zilei. La sfîrșitul Sf. Liturghii a predicat I. P. S. Mitropolit NICOLAE, subliniind însemnătatea cîntecului în viața sufletească a omului în general și însemnătatea cîntării bisericești în viața sufletească a credincioșilor creștini. Cîntecul recrează și înzdrăvește lăuntricul omului, întocmai așa cum nevinoșia florilor contribuie la înnobilarea ființei umane la toate vîrstele.

Vizitația canonică a lăsat urme de aleasă trăire religioasă în sufletele credincioșilor creștini ortodocși din Săliștea Sibiului. D. C.

dicatorială a preoților; despre pastoralele I. P. S. Sale; despre munca celor două publicații periodice ale Centrului Arhiepiscopesc: „Mitropolia Ardealului” și „Telegraful Romîn”; despre tipăriturile executate în 1959, etc. Loc de seamă ocupă activitatea Institutului Teologic din Sibiu; Cursurile de îndrumare misionară și socială a preoților; școala de cîntăreți bisericești și seminarul teologic din Cluj; Conferințele preoțești de orientare și administrative, multe din ele fiind prezidate chiar de I. P. S. Sa; sprijinul acordat lucrărilor de folos obștească, lupta pentru pace; activitatea Tipografiei și Librăriei „Reîntregirea”, Bibliotecii Mitropolitane ș. a.

Referatul Comisiei economice, referent DI Iuliu Georgescu, din care desprindem mai ales date cifrice privind problemele bănești ale Arhiepiscopiei, ca executarea bugetului, care s-a făcut în condițiuni mulțumitoare, planul financiar pe anul 1960 al Centrului Eparhial, al Institutului Teologic, al Schitului Păltiniș, de care se ia act și care se aprobă, ș. a. Bugetul s-a executat în proporție de 103% încasări și 95% cheltuieli. Catedrala s-a reparat în interior și exterior și s-au făcut pregătirile pentru pictare. Adunarea constată buna gospodărire a averii Arhiepiscopiei.

Pe marginea acestor referate se poartă discuții insufleteite. Propuneri însemnate au făcut P. C. vicar Traian Belășcu și P. C. Prof. Petru Boeru.

În numele deputaților din Adunarea Eparhială a luat cuvîntul DI Prof. Iorgu Ivan, care mulțumește I. P. S. Sale și Consiliului Eparhial pentru înțelepciunea cu care au lucrat și în anul care s-a scurs.

De încheiere a vorbit I. P. S. Mitropolit NICOLAE care mulțumește lui Dumnezeu că s-a ajuns cu bine la sfîrșitul lucrărilor Adunării Eparhiale, arătîndu-se bucuros de tot ce s-a spus cu acest prilej, pentru că în felul acesta se sporește elanul de muncă pentru anul la începutul căruia stăm.

Mulțumește apoi colaboratorilor mai apropiați și mai îndepărtați ai I. P. S. Sale, referenților de la cele patru comisii de lucru, precum și tuturor deputaților care au participat așa de activ la lucrările Adunării Eparhiale.

Face apoi urări de pace și prosperitate pentru Țara noastră dragă — și declară închisă Adunarea Eparhială. GH. PAPUG